

Μακεδονικά

Τόμ. 4, Αρ. 1 (1960)

**Τέσσαρες Βυζαντινοί καθολικοί κριταί
λανθάνοντες εν βυζαντινῷ γνωστῷ κείμενῳ**

Γ. Ι. Θεοχαρίδης

doi: [10.12681/makedonika.684](https://doi.org/10.12681/makedonika.684)

Copyright © 2014, Γ. Ι. Θεοχαρίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Θεοχαρίδης Γ. Ι. (1960). Τέσσαρες Βυζαντινοί καθολικοί κριταί λανθάνοντες εν βυζαντινῷ γνωστῷ κείμενῳ. *Μακεδονικά*, 4(1), 495–500. <https://doi.org/10.12681/makedonika.684>

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΚΡΙΤΑΙ ΛΑΘΑΝΟΝΤΕΣ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝῳ ΓΝΩΣΤῳ ΚΕΙΜΕΝῳ

Εἰς τὸν γνῶστὸν βυζαντινὸν νεκρικὸν διάλογον, τὸν συγγραφέντα κατὰ τὸν τύπον τῶν «Νεκρικῶν διαλόγων» τοῦ Λουκιανοῦ καὶ ἐπιγραφόμενον «Ἐπιδημία Μάζαρι ἐν Ἄδου» γίνονται πολλάκις ἀστεῖα λογοπαίγνια, παραμορφώνοντα τὰ κύρια ὀνόματα καὶ τὰ ἐπίθετα προσώπων.¹ Τὰ λογοπαίγνια ταῦτα εἶναι πολλάκις διαφανῆ. Οὕτω π.χ. εἰς τοὺς «ξανθοὺς ὑπούλους»² διαβλέπομεν ἀμέσως τοὺς Ξανθοπούλους τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει γνωστῆς μὲνης τῶν Ξανθοπούλων, εἰς τὸν «πῶλον ἀργυρόν»³ τὸ ὄνομα Ἀργυρόπουλος κ.ο.κ. Πολλὰ ὅμως ἐκ τούτων ἀντέστησαν εἰς πᾶσαν προσπάθειάν κατανοήσεως τῶν τε παλαιότερων ἐκδοτῶν Hase καὶ Boissonade καὶ τοῦ Ellissen.

Ὁ Μ. Treu, διαπραγματευθεὶς περὶ τῆς ὅλης συνθέσεως τοῦ τριμεροῦς διαλόγου,⁴ κυρίως «Ἐπιδημία ἐν Ἄδου»,⁵ «Ὁνειρος μετὰ τὴν ἀναβίωσιν»,⁶ τρεῖς «Ἐπιστολαὶ»⁷—ὕπεστίριξε α) ὅτι ἡ κυρίως «Ἐπιδημία» ἐγράφη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1414, ὁ «Ὁνειρος» τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1415 καὶ αἱ «Ἐπιστολαὶ» ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1415,⁸ β) ὅτι ὁ Ὀλόβολος, μετὰ τοῦ ὁποίου διαλέγεται ὁ Μάζαρις εἰς τὸν Ἄδην, εἶναι ἱστορικὸν πρόσωπον, εἶναι οὗτος ὁ ἱατρός, ρήτωρ καὶ φιλόσοφος Μανουὴλ Ὀλόβολος, πρὸς τὸν ὁποῖον, εὐρισκόμενον προσωρινῶς εἰς Θεσσαλονίκην, γράφει ἐπιστολήν, δημοσιευομένην αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Treu, ὁ Ἰωσήφ Βρυέννιος,⁹ καὶ γ) ὅτι ὁ

Τὸν διάλογον ἐξέδωκεν, ὡς γνωστόν, ἐπὶ τῇ βάσει παλαιότερων ἐκδόσεων (τοῦ Hase καὶ τοῦ Boissonade) μετὰ γερμανικῆς μεταφράσεως καὶ σχολίων ὁ Α. Ellissen, *Timarion's und Mazaris' Fahrten in den Hades. Analekten der mittel und neugriechischen Literatur. IV. Teil. I. Apt. Leipzig 1860.* (Εἰς τὸ ἐξῆς Ε).

² Ε 201

³ Ε 214

⁴ Μ. Treu, Mazaris und Holobolos. Byzant. Zeitschrift 1 (1892), 86-97.

⁵ Ε 187 - 228.

⁶ Ε 229 - 248.

⁷ Ε 238 - 246, 247 - 248, 249 - 250.

⁸ Treu, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 88 - 89.

⁹ Treu, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 93 - 95. Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν κατὰ

Μάζαρις ἔδωκεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ Β΄ Παλαιολόγον, γνωρίζοντα ἤδη τὸ πρῶτον μέρος, τὸ δευτέρον καὶ τὸ τρίτον μέρος τοῦ διαλόγου ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ 21 Ὀκτωβρίου 1415 καὶ πρὸ τοῦ Μαρτίου 1416, ἵνα διασκεδάσῃ τὸν αὐτοκράτορα κατὰ τὸν πλοῦν, ὅταν οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Κωνσταντινούπολιν.¹

Κατόπιν ὁ Τρεῦ, ἀσχολούμενος μὲ τὴν ταῦτισιν πολλῶν ἐν τῷ διαλόγῳ ἐμφανιζομένων βυζαντινῶν προσώπων,² εὗρίσκει ὅτι ὀλίγα πληροφορία ὑπάρχουν διὰ τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ διαλόγου, αὐτὸν τοῦτον τὸν Μάζαριν. Γνωρίζει ἓνα Maximium Mazarium ἀπὸ τὸ Γλωσσάριον τοῦ Ducange καὶ ἓνα μοναχὸν Ἰωάννην Μάζαριν ἀπὸ τὰ Acta τῶν Miclosich - Müller, I, 371. Ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν τὸν Μάζαριν, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς τὸ σημειωματάριον ὑπαλλήλου τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν πρὸ ἐτῶν ὁ Σωκρ. Κουγέας.³ Εἰς τοῦτο ἀναφέρεται πρῶτον μὲν τὸ 1419/20⁴ Ἰωάννης Μάζαρης, σακελλίου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ τῆς Θεσσαλονίκης,⁵ ἔπειτα δὲ μερικά ὀνόματα προσώπων, ἐμφανιζόμενα τόσον εἰς τὸ ἐν λόγῳ σημειωματάριον, ὅσον καὶ εἰς τὸν διάλογον τοῦ Μάζαρι, οὕτω :

E 193 : Τζαμπλάκων ἐκεῖνος ὁ Καβαλλάριος.

K 149 ἀριθ. 59 : τοῦ τε Τζαμπλάκωνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Καβαλλάριου.

E 211 : τοῦ Ρίφα (Ρῆφα, χειρόγρ.=ρφ=ρεφερενδαρίου) Χαλκεοπούλου ἐκεῖνον.

K 145 ἀριθ. 15.20.—147 ἀριθ. 39.—148 ἀριθ. 50.52 : Σίμων Χαλκεοπούλος χαρτοφύλαξ - πρωτοπαπᾶς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης.

E 213 : τὸν ὁμοίως καπνίαν Ταρχανειώτην.

K 149 ἀριθ. 59 : τοῦ Ταρχανειώτου καὶ τῶν ἄλλων.

E 214 : Ἀλουσιάνος.

K 142 ἀριθ. 42.58 : Ἀλουσιάνος.

E. 214 : τοῦ τε Συρματθαίου τοῦ Χρυσογκεφάλου.

K 149 ἀριθ. 54 : ὁ Ἀζηικός καὶ ὁ Χρυσοκέφαλος.

Οὕτω γεννᾶται ἡ ἐκλυστικὴ ὑποψία, μήπως ὁ σακελλίου τῆς Θεσσαλονίκης Ἰωάννης ὁ Μάζαρης εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ διαλόγου καὶ μήπως τὸ

δύο αἰῶνας παλαιότερον ὁμώνυμον Μανουὴλ Ὀλόβωλον, περὶ τοῦ ὁποίου βλέπε Μ. Τρεῦ ἐν Byzant. Zeitschrift 5 (1896), 538 - 559 καὶ Ε. Σιδερίδη ἐν Ἐπετ. Ἐτ. Βυζ. Σπουδῶν 3 (1926), 1.8 κέ.

¹ Τρεῦ, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 89.

² Τρεῦ, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 91 - 93.

³ S. Kugéas, Notizbuch eines Beamten der Metropolis in Thessalonike aus dem Anfang des XV. Jahrhunderts. Byzant. Zeitschrift 3 (1914 - 1920), 143 - 163. (Εἰς τὸ ἐξῆς K).

⁴ Διὰ τὴν χρονολογίαν βλ. K 155.

⁵ K 145 ἀριθ. 19 καὶ 146 ἀριθ. 35.

πρῶτον τοῦλάχιστον μέρος τοῦ διαλόγου, ἢ κυρίως Ἐπιδημία, ἐγράφη ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Πάντως ἀποτελεῖ διασκεδαστικὴν ἐνασχόλησιν τῆς βυζαντινῆς προσωπογραφίας ἢ ἀνακάλυψις καὶ τῶν εἰς τὰ μὴ διαφανῆ λογοπαίγνια ὑποκρυπτομένων ὀνομάτων καὶ ἢ ταύτισις, εἰ δυνατόν, αὐτῶν. Ὡς π.χ. εἰς τὸ «τῆς ὁπώρας Κυδωνίου ἢ προβάτου»¹ πρέπει ἀναμφισβητήτως νὰ ἴδωμεν τὸν Πρόχορον Κυδώνην, ἀλλὰ ποῖον ὄνομα ὑποκρύπτεται εἰς τὸ «μολυβδοχαλκόχρῳον μαχητὰν ἐκείνον»;² Λίαν πιθανῶς εἰς Λαόνικος Χαλκοκονδύλης, πρόγονος τοῦ ἱστορικοῦ.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὸ κύριον ἀντικείμενον τοῦ παρόντος σημειώματος. Εἰς τὸν διάλογον ὑπάρχει χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑποκρύπτονται παιγνιωδῶς παραμορφωμένα τὰ ὀνόματα τέσσάρων «καθολικῶν κριτῶν» τῆς ἐποχῆς τοῦ Μάζαρι. Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Μάζαρις πιέζει μὲ ἐρωτήσεις τὸν Ὀλόβολον νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὰς τέσσαρας αἰτίας, διὰ τὰς ὁποίας λυπούμενος ἐν τῷ βίῳ ἀπέθανε καὶ κατήλθεν εἰς τὸν Ἅδην. Ὁ Ὀλόβολος φοβεῖται τὴν τιμωρίαν τῶν δικαστῶν τοῦ Ἄδου διὰ τοὺς ἐνθυμουμένους τὰ τοῦ βίου, πιεζόμενος ὁμως ὑπὸ τοῦ Μάζαρι ἀποφασίζει νὰ διηγηθῇ, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τῶν δικαστῶν, τῶν ὁποίων ἡ αὐστηρότης καθιστᾷ ἀναγκαίαν τὴν ἐχεμύθειαν τοῦ Μάζαρι. Ἴδου τὸ χωρίον: «...Μόλις οὖν, ὁμως δ' εἰζας, ἡ ἐκείνος, ἀνακαθίσας, οὕτως οἷος εἰπὼν καὶ διηγησάμενος, πρῶτον μὲν τὰ δικαστῶν τῶν ἐν βίῳ ὀνόματα· ἄλλως γὰρ ἐν ἔδῳ καλοῦσι τούτους· τὸν μὲν γὰρ λέγουσιν οἰνοφάγον, μὴ τῆς εἰρήνης νίδον, τὸν δὲ μόγων μεσιτόν, τὸν δ' ἄγκυραν ἀδικοῦντων, τὸν δὲ τέταρτον, σκαῖον φύλακα».³ Οἱ τέσσαρες οὗτοι δικασταὶ εἶναι, ὥς ὁ ἀριθμὸς τῶν δεικνύει, τέσσαρες καθολικοὶ κριταὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μάζαρι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ὑποκρύπτονται εἰς τὰ τέσσαρα λογοπαίγνια τοῦ ἀνωτέρω χωρίου, καὶ ὀνόματα καθολικῶν κριτῶν δὲν γνωρίζομεν πολλά. Θὰ προσπαθῇσωμεν λοιπὸν νὰ τὰ εὑρωμεν.

Εἰς τὸ «οἰνοφάγον» δὲν ἤμπορεῖ παρὰ νὰ ὑποκρύπτεται τὸ βυζαντινὸν ὄνομα Φακρασῆς, ἐκ τοῦ φά(γ)ε· κρασί (ἢ καθαρεύουσα) οἶνον· φάγε=οἰνοφάγος. Εἶναι δὲ οὗτος «οὗ τῆς εἰρήνης νίδος», ἀλλὰ τοῦ πολέμου βεβαίως, δηλαδὴ στρατιωτικός.

Εἰς τὸ «μόγων μεσιτόν» φαίνεται ὅτι εἰργάσθη ἡ αὐτὴ τεχνικὴ, ὅπως εἰς τὸ οἰνοφάγος· φακρασῆς, δηλαδὴ ὁ ἀρχαιότερος τύπος «μεσιτὸς» ἀντικαθιστᾷ νεώτερον, ὅπως τὸ ἀρχαιότερον «οἶνος» ἀντικαθιστᾷ τὸ «κρασί». Οὕτω τὸ «μεσιτὸς» ἀντικαθιστᾷ τὸ «γεμιστός» καὶ εἰς τὸ «μόγων μεσιτόν» ὑποκρύπτεται ὁ Γεώργιος Πλήθων ἢ Γεμιστός, ἐνῶ συγχρόνως διὰ τοῦ

¹ E 214.² E 213.³ E 199-200.

«μόγων» γίνεται υπαινιγμός εις τοὺς πνευματικοὺς κόπους τοῦ πολυγραφωτάτου Γεωργίου Πλήθωνος ἢ Γεμιστοῦ. Ὁ «γεμάτος μόχθους» λοιπὸν καθολικὸς κριτὴς εἶναι, λίαν πιθανῶς, ὁ πολυγραφώτατος Γεώργιος Γεμιστός.

Ὅπως εἶναι γνωστόν, ἐκ τῶν τεσσάρων καθολικῶν κριτῶν οἱ δύο ἦσαν λαϊκοὶ καὶ οἱ δύο κληρικοί. Μέχρι τοῦδε ὁ Μάζαρις λογοπαικεῖ μὲ τὰ ἐπιθέτα τῶν δύο λαϊκῶν καθολικῶν κριτῶν, τοῦ Φακρασῆ καὶ τοῦ Γεμιστοῦ. Οἱ ἐπόμενοι δύο καθολικοὶ κριταὶ πρέπει νὰ εἶναι κληρικοί. Οὗτοι εἶναι συνήθως μητροπολίται καὶ οἱ μητροπολίται δὲν ἔχουν ἐπίθετον, δηλοῦνται δὲ μὲ τὸ μικρόν των ὄνομα (μοναχικὸν πάντοτε) καὶ μὲ τὸν ἐκκλησιαστικὸν των τίτλον, π.χ. Μακάριος μητροπολίτης Νικομηδείας. Δὲν δίδουν οὕτω λαβὴν λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου των. Δὲν συμβαίνει τοῦτο προκειμένου περὶ κληρικῶν ὑπαλλήλων μητροπόλεως, ὅπως π.χ. ὁ οἰκονόμος καὶ ταβουλάριος τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Θεσσαλονίκης Δημήτριος ὁ Διαβιστημέρης. Οὕτως εἰς τὸν τρίτον καθολικὸν κριτὴν, κληρικὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται «ἄγκυρα τῶν ἀδικούντων», δηλαδὴ ὁ συγκρατῶν, ὥσπερ ἄγκυρα, τοὺς ἐτοιμοὺς νὰ ἀδικήσουν διὰ τοῦ φόβου τῆς αὐστηρότητός του, πρέπει νὰ ὑποκρύπτεται εἰς μητροπολίτην Ἀγκύρας. Ἄλλη δυνατότης λογοπαιγνίου ἐπὶ ὀνόματος μητροπολίτου δὲν ὑπάρχει. Ὁ υπαινιγμός γίνεται (μετὰ κολακείας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸ σχῆμα) εἰς τὴν ἀδέκαστον αὐστηρότητα του καὶ συγχρόνως διὰ τῆς παρομοιώσεως δηλοῦται καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς του τίτλος. Ὁ πολὺ γνωστός εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μάζαρι καθολικὸς κριτὴς, μητροπολίτης Ἀγκύρας, δὲν ἐχρειάζετο περισσότερα διὰ νὰ δηλωθῇ.

Ὁ τέταρτος καθολικὸς κριτὴς, καὶ αὐτὸς κληρικός, ὑποδηλοῦται πάλιν διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ του ἀξιώματος. Ὡς ἀνώτατος δικαστικὸς ἄρχων εἶναι φύλαξ τῶν νόμων (νομοφύλαξ), ἀλλὰ συγχρόνως τὸ ἐκκλησιαστικὸν του ἀξίωμα ἔχει δεύτερον συνθετικὸν πάλιν τὴν λέξιν φύλαξ, π.χ. χαρτοφύλαξ, σκευοφύλαξ. Οὕτω τὸ «νόμων φύλαξ» (νομοφύλαξ) καὶ τὸ «σκευῶν φύλαξ» (σκευοφύλαξ) ἔδωκαν τὸ «σκαῖων φύλαξ», τὸ ὁποῖον παρηγεῖ πρὸς τὸ ἀξίωμα «σκευοφύλαξ» καὶ συγχρόνως διὰ τοῦ σκαῖος=αὐστηρός, ἀναφερομένου εἰς τοὺς νόμους (dura lex), ὑποδηλοῦται καὶ τὸ δικαστικὸν του ἀξίωμα. Οἱ δύο λοιπὸν κληρικοὶ καθολικοὶ κριταὶ εἶναι εἰς μητροπολίτην Ἀγκύρας καὶ εἰς σκευοφύλαξ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ποιοὶ εἶναι ἀκριβέστερον οὗτοι, οἱ περὶ τὸ 1415 τέσσαρες καθολικοὶ κριταί; Αἱ ὑπὸ τοῦ P. Lemerle γεγόμεναι ἐπιμελεῖς μελέται περὶ τῶν καθολικῶν κριτῶν¹ συνέλεξιν ἐκ τῶν γνωστῶν πηγῶν ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν πρὸ

¹ P. L e m e r l e, Le juge général des Grecs et la réforme judiciaire d' Andronic III. Mémoires Louis Petit, Bucarest 1948, 292-318. P. L e m e r l e, Recherches sur les institutions judiciaires à l'époque de Paléologues. Παγκάρπεια. Mélanges Henri Grégoire. Bruxelles 1949, 369-384. Πβλ. καὶ I.

τοῦ 1400 καὶ τῶν μετὰ τὸ 1400 καθολικῶν κριτῶν καὶ μετὰ αὐτῶν δὲν εὐρίσκονται οἱ ἡμέτεροι λαϊκοὶ καθολικοὶ κριταί, ὁ Φακρασῆς καὶ ὁ Γεμιστός.

Ἐκ τοῦ Καντακουζηνοῦ καὶ τοῦ Γρηγορά εἶναι βεβαίως γνωστὸς ὁ πρωτοστράτωρ Γεώργιος Φακρασῆς, τὸν ὁποῖον οὗτοι πολλάκις ὀνομάζουσιν στρατηγόν.¹ Ἀλλὰ περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ τούτου οὐδαμοῦ λέγεται ὅτι ἐγένετο ποτὲ καθολικὸς κριτὴς καὶ τὸ 1415 θὰ ἦτο οὗτος ὑπερῆλιξ τοῦλάχιστον, ἀφοῦ δρᾷ ὡς ὥριμος ἀνὴρ μετὰ τὸ 1342 καὶ 1351. Τοῦναντίον εἰς τὸ ἀναφερθὲν Σημειωματᾶριον τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἀναφέρεται «δεφένσωρ» Φακρασῆς² καὶ δεφένσωρ λέγεται ὁ γραμματεὺς τοῦ βασιλικοῦ σεκρέτου τῶν καθολικῶν κριτῶν,³ πρόσωπον σημαντικόν, διοριζόμενον ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος. Ὁ Φακρασῆς οὗτος ἀναφέρεται ὡς δεφένσωρ τὸ 1421 βεβαίως⁴ καὶ δὲν εἶναι φρικτὸν νὰ ἦτο οὗτος καθολικὸς κριτὴς τὸ 1415, ἔτι προηγουμένως. Αἱ δυσκολίαι εἶναι ἀνυπερβλήτοι ἄνευ νέων πληροφοριῶν νέων πηγῶν. Ἐν ὅμως παραμένει βέβαιον, ὅτι περὶ τὸ 1415 εἰς ἐκ τῶν δύο λαϊκῶν καθολικῶν κριτῶν εἶναι εἰς Φακρασῆς, στρατιωτικὸς τὸ ἐπάγγελμα.

Περὶ τοῦ δευτέρου λαϊκοῦ καθολικοῦ κριτοῦ, τοῦ Γεωργίου Πλήθωνος ἢ Γεμιστοῦ, ἐγνωρίζομεν ἤδη ὅτι οὗτος τὸ 1415 ἐν Πελοποννήσῳ διετέλει «προστάτης ὢν καὶ ταῦτα τοῦ τῶν Ἑλλήνων μεγίστου δικαστηρίου».⁵ Ἐξεφράσθησαν ὅμως ἀμφιβολίαι, ἐὰν ἦτο καθολικὸς κριτὴς, ἐπειδὴ δὲν ὀνομάζεται ὡς οὗτος οὐτῶι, καὶ ὁ Συρόπουλος τὸν Σχολάριον καὶ ὄχι τὸν Γεμιστὸν ὀνομάζει καθολικὸν κριτὴν.⁶ Ὁ θεσμὸς ὅμως τῶν τοπικῶν καὶ τῶν κινήτων καθολικῶν κριτῶν, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλυψεν ὁ Lemerle⁷, καὶ τὸ λογοπαίγνιον τοῦ Μάζαρι ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποκαταστήσουν τὸν Γεμιστὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ τοπικοῦ καθολικοῦ κριτοῦ τοῦ Μορέως, ἐνῶ ὁ Σχολάριος θὰ παραμείνῃ καθολικὸς κριτὴς τῶν Ῥωμαίων ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Περὶ μητροπολίτου Ἀγκύρας, καθολικοῦ κριτοῦ περὶ τὸ 1415, οὐδεμίαν πληροφορίαν ἔχομεν. Γνωρίζομεν ὅτι τὸ 1393 ὁ μητροπολίτης Νικομηδείας Μακάριος εἶναι καθολικὸς κριτὴς τῶν Ῥωμαίων.⁸ Μέχρι νεωτέρου εὐρήματος θὰ παραμείνῃ μόνον ἡ ἐνδειξις ἐκ τοῦ λογοπαιγνίου τοῦ Μάζαρι,

S' e n c' e n k o, Léon Bardales et les juges généraux, ou la corruption des incorruptibles. Byzantion 19 (1949), 247 - 259.

¹ Καντακ., Βόνν. II, 195, 11 (τοῦ 1342) - 585, 3 (τοῦ 1346) - Βόνν. III, 196, 3 (τοῦ 1351). Γρηγορ., Βόνν. II, 627, 19.

² K 148 ἀριθ. 48.

³ L e m e r l e, Recherches σ. 373, σημ. 1 καὶ 2.

⁴ K 155 (= χρονολογία τοῦ K 148 ἀριθ. 48).

⁵ I. Π. Μ α μ α λ ά κ ι, Ὁ Γ. Γεμιστός ἐν Πελοποννήσῳ ἀπὸ τοῦ 1414 - 1437. Διαιτριβὴ ἐπὶ διδασκαρίᾳ. Θεσσαλονίκη 1939, σ. 36.

⁶ Μ α μ α λ ά κ ι σ, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 36/7.

⁷ L e m e r l e, Recherches, 377 - 380. L e m e r l e, Le juge, 315.

⁸ L e m e r l e, Recherches, 381. L e m e r l e, Le juge, 314. Εἰς τὴν

ὅτι περί τὸ 1415 καθολικὸς κριτὴς εἶναι ὁ μητροπολίτης Ἀγκύρας, ἀγνώστου ὅμως εἰς ἡμᾶς ὀνόματος. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν δευτέρου κληρικὸν καθολικὸν κριτὴν, τὸν Σκευοφύλακα, οὗτος εἶναι γνωστὸς ἐκ συνοδικῆς πράξεως τοῦ πατριάρχου Ματθαίου τοῦ Αἰγυνοῦ τοῦ ἔτους 1400.¹ Οὗτος εἶναι ὁ «μέγας σκευοφύλαξ τῆς... ἀγιωτάτης τοῦ Θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας διάκονος κῦρ Ἰωάννης ὁ Συρόπουλος»,² καθολικὸς κριτὴς τὸ 1400 καὶ οὐδενὸς ἐμποδίζοντος καὶ τὸ 1415.

Οὕτω τὸ ἄνευ ἀξιώσεων σημεῖωμα τοῦτο, ἀγνοῦν ἐκ τοῦ ἀσείνου τὸ σοβαρὸν, ἐπεχείρησε νὰ υπενθυμίῃ τὴν ὄχι ἀγνώστον ἄλλωστε σημασίαν τοιούτων κειμένων, ὅπως οἱ διάλογοι Τιμαρίων καὶ Μάζαρις, διὰ τὴν βυζαντινὴν προσωπογραφίαν, ἀποκαλύψαν τέσσαρας βυζαντινοὺς καθολικοὺς κριτὰς εἰς τὰ σχετικὰ λογοπαίγνια τοῦ διαλόγου τοῦ Μάζαρι.

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

περίπτωσιν μητροπολιτῶν καθολικῶν κριτῶν ἐμφανίζεται ἐν ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξετασθῇ. Πῶς δηλονότι συμβιβάζεται ἡ ἀσκήσις τοῦ λειτουργήματος τοῦ καθολικοῦ κριτοῦ, ἡ ἀπαιτοῦσα μακρὰν ἀπουσίαν τοῦ μητροπολίτου ἐκ τοῦ θρόνου του, μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν μητροπολιτικῶν καθυκόντων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπουν μακρὰν ἀπουσίαν τοῦ μητροπολίτου. Καὶ ἐὰν ἀκόμη εἰς τὴν ἐν λόγῳ περίπτωσιν πρόκειται περὶ τιτλούχων ἀπλῶς μητροπολιτῶν, τῶν ὁποίων αἱ ἐπαρχαὶ εὐρίσκονται ὑπὸ τοὺς Τούρκους, ὅπως φαίνεται νὰ εἶναι ὁ ἡμέτερος Ἀγκύρας, τὸ ζήτημα δὲν λύεται, ἀλλὰ λαμβάνει ἄλλην μορφήν. Τί ἀπέγιναν δηλαδὴ οἱ μητροπολιτικοὶ θρόνοι εἰς τὰς ὑπὸ τῶν Τούρκων πρὸ τῆς Ἀλώσεως καταληφθεῖσας ἐπαρχίας. Ἐὰν παρέμειναν, ὅπως δεικνύει ἡ Ἐκθεσις τοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Γέροντος, ἀναφέρουσα ἕκτον τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Ἀγκύρας (Migne, P. Gr. 107, στ. 335), τότε ὁ ἡμέτερος Ἀγκύρας δὲν εἶναι ἀπλοῦς τιτλούχος, καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὰς δυσκολίας τῆς πρώτης μορφῆς τοῦ ζητήματος. Ἐὰν κατηργήθησαν, τότε διατί ἀναφέρεται θρόνος Ἀγκύρας εἰς τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ἀνδρονίκου; Τὸ ζήτημα χορῆζει ἐξετάσεως, ὥς ἐνδιαφέρον πολὺ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν.

¹ Miklosich - Müller, Acta patriarchatus II, 424.

² Lemerle, Recherches, 382.